04/02/2021

4 Φεβρουαρίου – Ο θάνατος του Γέρου του Μοριά και η συγχώρεση

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

Ήταν 4 Φεβρουαρίου του 1843. Ο Γέρος του Μοριά, ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης άφηνε την τελευταία του πνοή σε ηλικία 73 ετών τις πρώτες πρωινές ώρες κι αφού την προηγουμένη είχε γλεντήσει στον χορό των ανακτόρων.

Ο θάνατός συγκλόνισε ολόκληρη την Ελλάδα.

«Σε κλαίνε χώρες και χωριά, σε κλαίνε βιλαέτια, σε καίει κ' η Ντρομπολιτζά, μαζί με την Αθήνα». Και ο Σούτσος στον επικήδειο λόγο του τόνιζε: « Ανήρ μέγας ετελεύτησε. Και ο προσκληθείς να πλέξη το εγκώμιο αυτού, ανάγκη να περιλάβη ολόκληρον τον μέγαν ελληνικόν αγώνα». Τα λόγια του Κολοκοτρώνη ήταν η πίστη των αγωνιστών για μια ολόκληρη ζωή. «Ο θεός έδωσε την υπογραφή του για την ελευθερία της πατρίδας. Δεν την παίρνει πίσω». Και με αυτή την πίστη πορεύτηκε στον αγώνα για την απελευθέρωση της πατρίδος.

« Εγεννήθηκα- έλεγε- εις τα 1770, Απριλίου 3, την δευτέραν ημέραν της Λαμπρής, εις ένα βουνό, εις ένα δένδρο αποκάτω, εις την παλαιάν Μεσσηνίαν, ονομαζόμενον Ραμαβούνι».

Ο Κολοκοτρώνης καταλάβαινε πως πλησίαζε το τέλος της ζωής του και συχνά το μαρτυρούσε αυτό. Την τελευταία Αγία Τεσσαρακοστή λίγους μήνες πριν πεθάνει, θα καβαλήσει το άλογο του και θα επισκεφτεί τον αγαπημένο του Μωριά για να τον αποχαιρετήσει. Ήθελε να συγχωρέσει και να συγχωρεθεί από τους ανθρώπους που τον έβλαψαν και άλλου έβλαψε ο ίδιος. Παντού από όπου περνούσε δεχόταν θαυμασμό και αγάπη, τον χαιρετούσαν τα βουνά όπου κρυβόταν και τον καλωσόριζαν οι κάμποι. Όταν επέστρεψε στην Αθήνα, η μόνη εκκρεμότητα που του απόμενε ήταν να παντρέψει το γυιό του Κολίνο.

Τον είχε σπουδάσει και τον προόριζε για την πολιτική και τον πάντρεψε με την πλούσια εγγονή του άλλοτε ηγεμόνα της Βλαχίας πρίγκιπα Καρατζά. Στο γάμο που ήταν ένα από τα «κοσμικότερα» γεγονότα της εποχής, παραβρέθηκε ολόκληρη η Αθηναϊκή κοινωνία, ενώ ο Όθων πρόσταξε τη στρατιωτική μουσική να πάει στο σπίτι του Κολοκοτρώνη και να παίζει όλη την ημέρα.

Στις 3 Φεβρουαρίου δύο ημέρες μετά τον γάμο του γυιού του, στο παλάτι δόθηκε ένας μεγάλος χορός, όπου από τους πρώτους καλεσμένους ήταν ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης. Θυμήθηκε τα νιάτα του. Χόρεψε συρτό, τσάμικο και ήπιε παραπάνω.

Το υπουργικό συμβούλιο έκανε το πρόγραμμα της κηδείας και κήρυξε τριήμερο πένθος. Του φόρεσαν τη στολή του στρατηγού, του έζωσαν το σπαθί που είχε όταν πρωτοξεκίνησε ο αγώνας, του φόρεσαν τσαρούχια και τον τοποθέτησαν στο φέρετρο.

Κάτω στα πόδια του έβαλαν μια τούρκικη σημαία με το μισοφέγγαρο για να «πατάει για πάντα την Τουρκιά». Δεξιά και αριστερά του την περικεφαλαία, τον θώρακα του και τον σκέπασαν με τη Γαλανόλευκη.

Απόσπασμα από τα Απομνημονεύματα του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη

“Ήταν μια εκκλησία εις τον δρόμον, η Παναγία στο Χρυσοβίτσι, και το καθησιό μου ήτο όπου έκλαιγα την Ελλάς…

Σίμωσα, έδεσα το άλογό μου σ' ένα δένδρο, μπήκα μέσα και γονάτισα. Παναγία μου είπα από τα βάθη της καρδιάς μου και τα μάτια μου δάκρυσαν. Παναγία μου βοήθησε και τούτη τη φορά τους Έλληνες να ψυχωθούν.

Έκανα το Σταυρό μου, ασπάσθηκα την εικόνα της, βγήκα από το εκκλησάκι, πήδηξα στο άλογό μου και έφυγα. Σε λίγο μπροστά μου ξεπετάγονταν οχτώ αρματωμένοι, ο εξάδελφός μου ο Αντώνης Κολοκοτρώνης και επτά ανήψια του.

– Κανείς δεν είναι στην Πιάνα, μου είπε ο Αντώνης. Ούτε στην Αλωνίσταινα. Είναι φευγάτοι.

– Ας μη είναι κανείς αποκρίθηκα. Ο τόπος σε λίγο θα γιομίση παλληκάρια... Ο Θεός υπέγραψε την λευτεριά της Ελλάδος και δεν θα πάρη πίσω την υπογραφή του".